

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

4. Explicatur tertia Clausula. Aut ab Episcopis per examen,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

SECUNDA CLAVSULA.

§. III. Nisi aut Parochiale Beneficium obtineat, &c.

Statim atque Parochia quis prefaturam incipit possidere, Approbatum jam esse ad audiendas Parochianorum Confessiones, hic Tridentinum pronunciat. Inter hos autem ut refert Barbof. in Trident. *sess. 2. cap. 15. de reform. num. 18* numerari etiam majores Sacerdotes curam animarum habentes, puta Archiepiscopos, Episcopos, Abbates, & illos Priores, quibus cura secularium animarum cum Iurisdictione quasi Episcopali in suo Territorio tribuitur, nimis est certum. Sicuti mihi certum est (quicquid nonnulli adversentur) non numerari ait De Lugo *d. 2. de pan. h. 10. Afcen. Tambur. de Jur. Abs. tom. 2. d. 6. qua. 17. 17. Suar. d. 28. de pan. sess. 4. Jure Abs. tom. 2. d. 6. qua. 17. 17.* Suar. *d. 28. de pan. sess. 4.* Praeterea Regulares, ij enim quamvis habeant curam animarum suorum Religiosorum, nequeunt sine Episcopi Approbatione secularium, Confessiones excipere, quia non veniunt absolute, & sine addito nomine Praelatorum, cum eorum Praelatura non sit proprie beneficium Parochiale, quicquid in contrarium velit Th. Hurt. *p. 2. v. 12. c. 1. n. 1869.*

2. Signate autem dixi (incipit possidere) id enim significatur, ut habet De Lugo, & Suar. *l. c. ab illis* verbo Tridentini (obineat.) Quare si solum sit electus, vel si beneficium Parochiale obtineat, eo priveretur, si ob delictum fore ob item, si ob suspensionem ab officio, ut vult Boss. de Inbil. *sess. 3. cas. 2. num. 57.* si ob aliquem casum, quo cesset beneficium, carebit potestate Absolutendi, quia haec ex jure, est accessoria ad possessionem Parochiae. Nam propterea Maneta *de comm. ult. volunt. c. 1. n. 38. & Diana p. 1. v. 11. ref. 7. sine* docent Episcopos Titulares non censer Approbatos, quia sic Episcopatus possessione carent: de hac re lege De Lugo *in resp. mor. d. 13. num. 3. & 9.* qui videtur innuere Titularem sententiam Approbatum, sed videtur confiteri contrarium. De Lugo *disp. 21. de pan. n. 1. sine.*

3. Contra, dum Parochus Parochiam obtinet, non potest, ut placet De Lugo *de pan. d. 2. n. 63. & Lezzani. conf. 40.* per Episcopum privari Approbatione, quia illa gaudet ex jure Tridentini, adversus quod nihil potest Pontifex inferior. Si ergo illum Approbatione indignum esse legitime constet, suspendat illum ob officio vel removeat, nam tunc, ut dictum est, statim cessat Approbatio.

4. Inquires Primo, Parochus quando quidem est ipso jure Approbatus estne pro suis tantum Parochianis, an etiam pro omnibus Fidelibus cujuscunque Diocesis, ita ut omnium secularium confessiones liberè possit excipere?

Resp. Dividenda est ejusmodi re prolata Inquisitio, nam quoad priorem partem, An Parochus sit Approbatus pro omnibus? Dico esse pro omnibus approbatum, unde accedente Iurisdictione sola, quae illi deest pro alia legitime illos absolvet. Ratio est, quia ante Trid. Parochus non indigebat Approbatione, nam ex ipso uno officio Parochi Approbatus censetur: Sed Tridentinum nihil immutavit, quoad hoc, ergo neque nunc indigebit Approbatione. At verò quoad posteriorem partem, An liberè possit excipere Confessiones omnium, dico non posse. Ratio est, quia ad legitime eas excipiendas, non solum requiritur Approbatio, sed etiam requiritur Iurisdictione. Cum ergo Parochus gaudeat quidem Approbatione, sed non Iurisdictione, nisi pro suis civibus, pro suis tantum erit aptus Confessarius, non pro alienis.

5. Ex ea doctrina, quod Parochus sit pro omnibus Approbatus, colligitur Fagund. *4. Eccl. praef. l. 7. c. 2. n. 37.* citans praxim Lusit. Sanch. Leand. cum De Lugo *de pan. d. 2. n. 1. Dian. p. 1. v. 4. ref. 1. 3. 5. Concedo tamen, Suar. de pand. 18. sess. 5. n. 18.* alique Parochum quemcumque cum

sit Ordinarius suae Parochiae, posse Episcopo saltem non contradicente delegare suam Iurisdictionem alteri Parocho, siue alterius Parochiae in eadem Civitate, siue alterius Civitatis in eadem Diocesi, siue alterius Diocesis cujuscunque, & consequenter hunc Delegatum posse excipere confessiones omnium Parochi De legantis; Nam Iurisdictionem habet ex dicta Delegatione, Approbationem vero habet ex suo munere, ut dictum est.

Scio Barbofam *de pot. Paroch. p. 2. cap. 1. num. 3.* solum concedere in eadem Civitate, cui dicit, à Sacra Congregatione sic fuisse decisum: Verum de hac decisione non constat authenticè. Idem Barbof. pro hac sua restrictione citat Fagund. *2. Eccl. praef. l. 7. c. 2. n. 35.* sed non rectè, quia Fagund. *l. c. sed n. 37.* itat pro nobis, ut modo nos citavimus.

6. Sed quid? poterint eandem suam Iurisdictionem concedere simpliciter Sacerdoti? Respondeo posse, ut dixi superius *c. 4. §. 3. n. 12.* sed non approbationem, unde simpliciter hic simplex Sacerdos, quia solum habebit Iurisdictionem, & non Approbationem, non poterit legitime confessiones audire.

7. Inquires. Secundo, cum in Bulla Cruciatæ, & Iubilæi dicatur, posse Fideles eligere Confessionem ab Ordinario approbatam, poterintne ab omnibus in quocunque loco, vel Regno eligi Parochos?

Respondeo. In eadem tota civitate, ubi est Parochia certum videtur. Ita Fagund. *l. c. a n. 35.* quia sicuti approbatus ab hoc Ordinario potest per Bullam eligi in tota hac Civitate, ita Parochus cujus titulus Parochiae Tridentinum aequiparat Approbationi. In aliis locis extra Diocesim. Idem *ibid.* multi negant, multi affirmant. Ego sicuti mox docebo, esse probabile Sacerdotem Approbatum à suo Ordinario, posse per Bullam eligi, quia Bulla non requirit Approbationem cujuscunque Ordinaril loci, sed Approbationem absolute, quam jam hic Sacerdos habet, dum à suo Ordinario est approbatus, ita dicendum est de Parocho, cujus Beneficium Parochiale equivalere voluit Tridentinum, Approbationi. Ita Fagund. *l. c. Aversa g. 16. de Panis. sess. 8. Boss. de Inbil. sess. 3. cap. 2. num. 254.* alique.

8. Quando Parochus amisit Parochiam, non esse per Bullam eligibilem, quia tunc actu non est approbatus, colligitur ex iis, quae dicam *mox §. 4. n. 4.*

9. Inquires Tertio. Potestne Episcopus ad examen iterum vocare Parochum, qui jam vel examinatus, vel idoneus fuisse reputatus supponitur, quando ad Parochum assumptus fuit. Vide *lis mox §. 4. n. 47.*

Respondeo. Ita Sanchez *in select. disp. 50. n. 11.* Vide Thom. Hurtad. *part. 1. fol. 45.* docet posse, & debere, sed in praxi nunquam vidi ad examen vocatos fuisse Parochos, & certè si non apparet aperte indignitas, non esset ipsi hoc onus imponendum, sed potius, si quis indoctum se ostendat, cetur ei Coadjutor, ac suspendatur.

TERTIA CLAVSULA.

§. IV. Aut ab Episcopo per examen, si illis videbitur necessarium, approbatus.

1. Illud, si ipsis videbitur, denotat Episcopum ab examinando eos, quos novit esse idoneos liberum esse, immo imprudenter ipsum facturum existimo, si hominem doctum, & pium satis ab ipso cognitum vocare ad examen vellet.

2. Si Episcopus aliquem, siue per examen, siue aliàs aptum inveniat, quem absolute approbare posset, peccatne si limitate approbet pro determinato loco, pro certis personis, &c.

Respondeo cum Boss. *de Inbil. sess. 3. casu 2. n. 57.* qui rectè ait, Episcopum injuriam, facere ei, quem ad examen admisit, si eum inveniens idoneum non approbet: consequenter ergo dicemus injuriam etiam illi facere, quem

quem ad examen admittunt, idoneum absolvent inveniat & tamen approbet sine causa limitatæ. Sine causa inquam, nam sæpius causa non deest, puta, ut Sacerdos non negligat studium, ut bonos mores custodiat, vel quid simile, & quidem nisi clare de injuria constet, semper pro Episcopo præsumendum est.

A quonam Ordinario concedi debeat approbatio?

4. Si sermo sit de ea, quæ simul est conjuncta cum concessione, seu delegatione Jurisdictionis, non est subditi, sed debere concedi à proprio Ordinario loci pro suis subditis, supra quos Jurisdictio habetur.

5. Sermo ergo hic esse debet, quando Approbatio datur separatim à Jurisdictione, ut solet concedi iis qui aliunde Jurisdictionem habent à summo Pontifice, quales sunt Religiosi, vel electi per Bullam Cruciatæ, &c. in quo casu quaeritur, an primo concedi Approbatio debeat à quocunque cujuslibet Diocesis Episcopo, an Secundo ab Ordinario loci, ubi fit confessio, an Tertio ab Ordinario, cui subditur Confessarius: an Quarto ab Ordinario, cui subditur penitens absolvendus?

6. Non pauci in hac permolesta difficultate, quia confundunt duo quaestionis membra, molestiorem illam, & non parum scrupulosam reddunt. Duo ergo sunt quaestiones permaxime distinguendæ. Altera de Religiosis tantum, altera de quibuscunque Confessariis, etiam Religiosis, sed electis per Bullam Cruciatæ, vel per sublatum, vel per peculiare rescriptum Pontificis, quamvis enim, tum Religiosis, tum quibuscunque dictis Confessariis, ipse summus Pontifex concedat tunc Jurisdictionem, ea lege, ut obtineant approbationem ab Ordinario, diversum tamen loquendi modum usurpat pro Religiosis, quam pro eligendis per Bullam, vel sublatum, nam pro Religiosis vitur Tridentinum, his verbis, (ab Episcopis pro approbati) at pro eligendis per Bullam Cruciatæ sic Pontifex præscribit (sunt Approbati ab Ordinario) pro eligendis vero per sublatum solet addi sic, (Approbati sunt ab Ordinario loci) pro aliis denique rescriptis modo loquitur Pontifex, ut in Bulla Cruciatæ, modo, ut in sublatum.

7. Quoniam ergo, ut dixi, hæc permiscetur à nonnullis, unde argumenta, quibus altera quaestio probatur, detorquentur ad alteram; ideo fit, ut minus expedita, imo confusa reddatur utriusque decisio. Nos igitur separatim de illis sic discutamus.

A quonam Ordinario debeat Religiosus approbari, pro Confessionibus secularium.

18. Mihi & Afcen. Tamb. multos citanti t. 2. d. 6. q. 14. contra illud. *Approbatus semel, semper approbatus*, (& Doctoribus non paucis, saltem quoad praxim, certum est Religiosum, debere approbari ab Ordinario, cujus sunt oves illæ, quæ sunt Absolvendæ. Ratio ducitur à Tridentino toties citato, ibi, *Nullum etiam regularem, posse Sacularium Confessiones excipere, nec ad idoneum reputari, nisi ab Episcopis approbetur*. Vbi ex intentione Patrum Concilii satis apparet, voluisse illos, ut hoc iudicium exponendi Sacerdotes ad tantum minus fieret, ab Episcopis, pro cura, quam debent habere suarum ovium: hæc requirit, ut quilibet Episcopus suos Confessarios veluti sibi formet, formatosque suis subditis exponat.

9. Quare licet his Tridentini verbis possit dari alia interpretatio, (ut contendit Cellotius de Hierar. l. 5. c. 24. & 25.) defendens hic illam propositionem) *semel approbatus, semper approbatus* (quasi illud (ab Episcopis, ita intelligatur, ut semel Religiosus sit ab vno ex Episcopis totius Mundi approbandus, qua unica approbatione semel habita, possit uti ea Jurisdictione ad Fideles absolvendos, quam immediate habet à Pontifice; nihilominus ejusmodi interpretationi nimis valde obstat præ-

dictus suis Patrum, & cura in tanta re, quem Episcopi singuli adhibere obligantur pro suis oves. Si in Tridentino, iis Religiosis, ut prædicent Verbum Dei, intra suam Ecclesiam; requiritur, ut habeant licentiam ab Episcopis singulis, & intra suas Ecclesias, saltem benedictionem, putabone in designandis Confessariis, res maximi est momenti, tantam voluisse licentiam concedere Tridentinum; non vique, & in veris.

10. Dixi autem num. 8. (saltem quoad praxim) quamvis utique nostra prædicta ratio, & alia, ad adductæ infirmari possent (speculative), prædicta tamen nullo modo est contraria sententia recipiendæ, prædicta tot annos usurpata praxis, tum Episcoporum, tum omnium constans vigilantia, qua examinat, vel agnoscere volunt Religiosos, quamvis in aliis locis approbatos, tum timoratorum Religiosorum confectio non audientium, cum unica Approbatione concessa, les absolvere, tum denique periculum, ne res tantopere, qualis est remissio peccatorum, invalide emittatur ab ejusmodi Religiosis, satis ostendunt nostram, est, communem sententiam, & nullo modo aliam in usum deducendam.

A quonam Ordinario approbari debet electum per Bullam Cruciatæ.

11. Si in Bulla aliqua, vel in Rescripto quocunque (ut certe in sublatum, sicuti notavi num. 6. sepe videtur dici posse Fidelem, cui fit concessio, absolventi) pensari à Confessario quocunque, sed addatur *Approbatio ab Ordinario loci* non est mihi dubium requiri approbationem Episcopi, seu Ordinarii illius Diocesis, ubi fit Confessio, nisi forte limitetur hoc, vel similibus. *A tuo Ordinario, vel ab Ordinario tui loci*; tunc servanda esset limitatio.

12. Dubium ergo solum est, quando absolventi *Approbatio ab Ordinario*, ut certe nunc dicitur, (ut prædicto num. 6. notavi) in Bulla Cruciatæ; Quæ sententia non appareat à quo Ordinario procedere debeat approbatio querendum est, quoniam Ordinarius per verba designatur.

13. Pugnant loquendo de dicta Bulla, & et sententia, paribus armis utrique Doctores. Non pauci sufficere, si in Sacerdote adfit Approbatio cujuslibet Ordinarii, sive loci, sive ipsius Confessarii, fore potentis legitime collata, etiam si dictus Sacerdos alio loco domicilium transferat, & ex Indiis huc accedat, nisi ipsi Approbatio nondum spiraverit, nam si spiraverit, eam mox. Ita plures Doctores, ut Henr. l. 7. c. 1. & l. 8. c. 1. V. *Absolvo*, diff. Diana p. 1. l. 1. ref. 7. dicit sic sententiam quos Patres, qui interfuerunt Conc. Trid. Titul. 24. probabile idem dicens l. 1. in Bull. Cruciatæ, 7. §. 1. d. 2. Th. Hurt. t. 2. ref. mor. tr. 12. c. 1. n. 2056. vocans hanc sententiam valde probabilem, nisi esset contra praxim. O. Strop. in Bulla Cruciatæ, p. 8. §. 1. n. 1. vocans hanc sententiam probabilem, & ibidem p. 6. n. 3. S. v. *Confessarius*, p. 6. n. 1. press. genuin. Anton. Escob. in Theol. mor. t. 1. l. 1. §. 1. probl. 2. 3. alique ut Ioan. Sanch. in selectis, l. 4. alios quoque Cordu. Coninch. Suar. à Regin. & Fillius, apud Lacin. Cruce, loc. mox citando. Idem dic in sublatum, vel quocunque rescripto, si similem clausulam præferat.

Hæc sententia illo nititur, satis probabili fundamentum quia expedit diversum illum modum, quo Penitentia Tridentino vitur, dum imponit necessitatem Approbationis pro Confessariis, & illum, quo idem vitur in Bulla Cruciatæ. Nam licet in utroque non apponatur Confessarii, tamen in Tridentino directe præcipiuntur Confessarii, etiam Regulares, ne Confessiones excipiantur, ab Episcopis Approbationem obtineant: At in Bulla Cruciatæ directe concedit Fidei, ut is possit eligere Confessarium approbatum ab Ordinario.

Ex hac diversitate loquendi Pontificis, satis apparet majorem libertatem concedi Fidelibus per Bullam Cruciatæ

item enim imponitur ut eligant Confessarium Approbatum ab Ordinario. Approbatum autem ab Ordinario, five loci, five Confessarii, five ipsius Fidelis, dicitur, & est in omni rigore Approbatus ab Ordinario. At per Tridentinum, cum imponatur Confessarii, ipsis onus accipiendi Approbationem ab Episcopo, omnino debet intelligi; nisi minus castigatè locutum esse Tridentinum velis) ab Episcopo illo, cui incumbit dare suis ovibus Confessarios approbatos, qui est Ordinarius loci, à quo Confessarii ipsi recipere legitime Approbationem debeant, sicut accipere debent iurisdictionem, quando illis non datur à Summo Pontifice.

16. Semper autem dixi (legitime) id quod explicatius intelliges ex sequenti Declaratione, Ordinarius v.g. Messanensis potestne valide approbare Sacerdotem fixe commorantem in alia Diocesi, v.g. Panormi, ad hoc, ut sit eligibilis per Bullam Cruciatæ, à Civibus Panormitanis, ut etiam, ut sit eligibilis à quibuscunque aliis Christi Fidelibus.

Ita putant nonnulli, quia hic iam erit Sacerdos Approbatus ab Ordinario (id quod solum requirit Bulla) et ille, qui approbat, non sit Ordinarius loci, nec Penitentiarius, nec Confessarius.

17. Verum id animo nulla ratione sedet. Nam, & Tridentinum, & Bulla, & Rescripta, quando requirunt Approbationem Ordinarii, loquuntur de Approbatione legitime, & secundum iura conferatur: At secundum quam legem Ordinarius Messanensis potest Sacerdoti Diocesis alienæ concedere Approbationem, solum ut sit ab omnibus eligibilis per Bullam? Hoc verè non esset approbare pro Confessione, sed dare dicto Sacerdoti facultatem, ut possit eligi per Bullam, quod est extra Episcopi potestatem. Approbet ergo ejusmodi Episcopus dictum Sacerdotem ad expiandas Confessiones ovium suæ Diocesis Massanensis, (quod iure possit ab ipso fieri non dubitamus, quia potest pro suis ovibus undecunque convocare Confessarios) siquidem tunc, quia ejusmodi Sacerdos legitime erit approbatus ad Confessiones, erit consequenter iuxta hanc primam sententiam eligibilis ab omnibus.

18. Porro, quando contra prædictam primam sententiam opponunt Primo aliqui (Vrbani VII. cuius memini De Lug. de pen. d. 2. n. 29.) qui revocavit omnium Regularium Privilegia, circa audiendas Confessiones, sine Approbatione data ab Episcopis Diocesani, vel Secundo, quando opponunt Breve, ut habet Th. Hurt. l. 2. ref. mor. ar. 12. c. 1. n. 1044. editum à Paulo V. in quo declaratur per Bullam Cruciatæ non induci novum ius contra Tridentinum, vel Tertio, quando opponunt Declarationes Sac. Congregationis in contrarium; nihil faciunt: nam ad Primum, Urbanus loquitur de Privilegiis Regularium, nos autem versamur in iure peculiari Bullæ, vel Rescripti. Ad Secundum Paulus V. nihil innovat, nec nos innovamus de substantia Approbationis, quam legitime faciendam esse ab Episcopis, omnino requirimus; cæterum Paulus, nec restringit se ad unam Approbationem, nec si se restringeret posset ligare manus aliorum Pontificum, quasi hi non possint concedere, ut semel Approbatus, sit per Bullam eligibilis. Ad Tertium denique, vel de prædictis declarationibus non constat authenticè, vel ea loquuntur de Approbatione requisita à Tridentino, pro Confessariis communibus, non verò loquuntur de electis à Fidelibus per Bullam peculiarem.

19. Vergebis, in Bulla Originali Cruciatæ dicit Pontifex: ut possit quis eligere Presbyterum Sacularem, vel ex Regularibus, qui sit approbatus ab Ordinario, vel quoad Regulares, semel tantum fuerit approbatus. Ergo doctrina data, licet procedat in Confessatio Regulari, non videtur procedere in seculari. Respondeo Pontificem supponere id quod communiter accidit, nimirum Presbyteros Saculares commotari in sua Diocesi, Regulares

Part 111.

vero transire de Diocesi, ad Diocesim. De his ergo Regularibus dicit, sufficere unam Approbationem (quod certe nostram doctrinam, saltem ex parte confirmat) quamvis in aliam Diocesim migrent. De Presbyteris tacet, quia supponit, ut dixi, domicilium eos non mutare, non tamen negat idem de ipsis esse, si mutant. Aliam Responsum habet Th. Gallegus de Bulla Cruciatæ c. 9. diff. 120. vide item Diagam p. 11. ar. 6. ref. 5. d. n. unde Vasquez.

20. Iam vero plures, ut Suarez de Penitent. d. 28. sect. 2. Th. Hurtad. h. c. 2056. Layman, alique apud Averfam, quasi 16. de penit. sect. 6. Delug. l. c. Valq. ad q. 93. de penit. art. 3. dub. 4. Ludou. à Cruce d. 1. in Bulla Cruciatæ, cap. 2. d. 15. qui dicit primam sententiam non iudicari probabilem. Eandem sententiam tenet Fag. 2. Eccl. præcepti. l. 7. c. 22. negant, sufficere unam Approbationem, quamvis legitimam, cuiuscunque Ordinarii, ut quis per Bullam eligi in Confessarium possit. Si interroges, cujus ergo Ordinarii? Respondent variis modis, quos asseram mox n. 26.

Ratio hujus secundæ Sententiæ potissima hæc est. Summus Pontifex in Bulla Cruciatæ, dum postulat Confessarium Approbatum, profertur velle se conformare dispositioni Concilii Tridentini, sed Tridentinum requirit Approbationem Episcoporum in singulis Diocesibus, ut supra diximus, ergo etiam requirit in Bulla Pontifex.

21. Confirmatur Primo, quia quando Tridentinum ait, ut aliquid non fiat sine licentia Episcopi, omnes explicemus sine licentia singulorum Episcoporum in singulis Diocesibus; quis enim dicat, quando v.g. Sess. 5. c. 2. Tridentinum vult, ut Regulares, si velint prædicare in propria Ecclesia, se præsentent Episcopis: si extra, petant licentiam ab iisdem, quis, inquam, dicat, sufficere, si licentiam semel petant ab uno Episcopo, pro toto Orbe? Ita ergo in casu nostro non sufficit una Approbatio.

22. Confirmatur Secundo, quia si una sufficeret, cur permittit Ecclesia, ut in singulis Episcopatibus examinentur Confessarii?

23. Confirmatur Tertio quia tanta licentia, ut sufficiat una Approbatio; nec ullo iure, nec ex Tridentino probatur.

24. Confirmatur Quarto, etiam si unus Episcopus posset approbare pro toto Orbe, non est credendum, ipsum velle dare Sacerdoti tantam auctoritatem. Ex quibus confirmationibus inferitur, Sacerdotem in una Diocesi Approbatum, se debere gerere, ut non Approbatum in alia, si rationabiliter operari velit.

25. His rationibus, sic facile posset responderi. Ad rationem principalem distinguenda est maior. Pontifex in Bulla Cruciatæ, dum postulat Confessarium Approbatum, profertur se conformare cum dispositione Tridentini in substantia Approbationis, ut scilicet Confessarius sit legitime Approbatus, concedo: in aliis, & præsertim in multiplici approbatione, nego maiorem. Unde & nego consequentiam. Neque gratis, sic nego maiorem, quæd enim Pontifex in dandis similibus privilegiis, vult in multiplici Approbatione se conformare dispositioni Tridentini, id explicite facit, apponendo illud (ab Ordinario loci) vel quid simile: ergo cum in Bulla non sic se explicet, certe in Approbatione illa multiplici conformem se Tridentino reddere non intendit.

26. Ad quatuor Confirmationes respondebis facile, modo non permisceas, ut monui n. 15. quæstionem de Bulla, cum quæstione de Religiosis, concedo enim omnia, quæ in dictis confirmationibus assumuntur. Sed illæ nihil aliud probant, nisi quod ex vi Sacrorum Canonum, & Tridentini, Omnes etiam Religiosi, qui excipiunt Fidelium Confessiones, debent multiplicem dictam Approbationem pro multiplicibus Diocesibus habere: At nos loquimur ex peculiari privilegio dato in Bulla Cruciatæ, vel in peculiari Rescripto. Quod ergo

E

inferunt

inferitur *num. 23*, distinguendum est; nam ex vi Canonum, & Tridentini, concedo, non autem ex vi Bullae Cruciae vel Rescripti, per quae rationabiliter Sacerdos videtur una Approbatione, propter rationes dictas in prima sententia.

His ita explicatis, pronuntio nihilominus, utramque sententiam esse probabilem. Sed ego priorem libens amplector, sicuti ad eandem accessisse visus sum. In *Opusc. meth. confess. l. 3. c. 7. §. 3. n. 7. in editione Veneta anni...*

27. Quare curiosus, secundam sententiam sectantes, cuiusnam Episcopi Approbationem requirunt? Respondeo. Varii varios. Valsq; alique citati à Bossio de *Sub. sect. 3. c. 2. n. 209.* & Covar. lib. 1. *can. 9. cap. 27.* requirunt Approbationem Episcopi loci, quo fit Confessio, Laym alique ap. *Aversam, quest. 16. de poen. sect. 8. & ap. Lud. à Cruce in Bull. Cruc. d. 1. cap. 2. d. 15. n. 24.* Approbationem Episcopi poenitentis, illius scilicet, qui debet absolutionem recipere. Suar. d. 28. de poen. sect. 6. De Lugo d. 21. de poen. n. 29. Sanch. lib. 3. de matr. d. 29. n. 2. Bossius l. c. *num. 202.* late, alique Approbationem Episcopi Sacerdotis, puta illius, qui excepturus est confessionem, atque absolutionem collaturus. Quas sententias satis sit innuisse legendas, si cui est otium, apud Bardi in *Bullam Cruciatam p. 2. tract. 5. c. 1. sect. 2.*

An sufficiat pro Bulla approbatio, quae cessavit.

28. An Confessarius, cui legitime spiravit, vel à quo legitime revocata est Approbatio, possit eligi per Bullam, vel simile rescriptum? idem queritur de Parocho à quo forte ablata est Parochia. Respondeo. Negative; Ita Castrop. de *Bull. Cruc. d. unic. p. 8. §. 1. n. 5.* Solum enim est eligibilis pro eo tempore, quo durat Approbatio. Ratio est, quia privilegium Bullae concedit, eligi posse Sacerdotem Approbatum, & sensus videtur esse, ut sit actu Approbatus: at is, cui illa cessavit, non dicitur amplius actu Approbatus: sicuti excommunicatus, qui est iam Absolutus, non dicitur amplius excommunicatus. Adde inconveniens quod mox dicam *num. 31. fine.*

Illud ergo (Approbatus) non est participium praeteriti temporis quasi, qui fuit Approbatus, sed est nomen concretum, quod requirit formam Approbationis actu moraliter adesse, hoc est, eam non fuisse revocatam.

29. Aliqui tamen, ut Seb. Acost. & ex parte Rodrig. ap. Castrop. l. c. Marc. Scio in *Bull. Cruciatam* dicens id probabile, concedunt, contententes, sufficere fuisse semel approbatum, etsi fuerit pro limitato tempore approbatus, & eo elapso, non fuit ex causa legitima reprobus, quam sententiam refert, & non reicit Castrop. l. c. Illud lege, nam quia in praxim eam deducere nec volo, nec audeo, satis habeo, illam tibi brevibus innuisse.

An sufficiat pro Bulla Approbatio limitata?

30. Qui est approbatus limitatè, pro Mulieribus v. g. non pro Viris, pro rusticis, non pro mercatoribus, &c. potestne ex privilegio Bullae, vel similis Rescripti, eligi ab omnibus illimitatè? Respondeo, Nequaquam, Ita Suar. d. 28. de poen. sec. 3. n. 3. Delugo. d. 21. de poen. n. 26. Bardi in *selec. l. 5. q. 7. n. 6.* Bossium de *Sub. sec. 3. c. 2. n. 245.* alique plures ab his citati, sed solum pro illis pro quibus est approbatus. Ratio est, quia supra diximus, eligibilem per Bullam debere esse legitime approbatum, at hic non est legitime approbatus respectu illorum, à quibus excluditur.

Scio non paucos, ut Dianam p. 1. tr. 11. ref. 9. Merollam p. 3. d. 6. c. 2. n. 67. aliosque plures ab ipsis citatos, & Castrop. de *Bull. Cruc. p. 8. p. 1. n. 3. fine:* & latius d. *unic. de poen. §. 2. n. 10.* citantem Barb. Coninch. Fagund. concedere, posse ab omnibus illimitatè, quia verificatur (aiunt) illum esse aliquo tandem modo approbatum; neque enim Bulla distinguit, an debeat esse approbatus illimitatè vel limitatè, sicuti approbatus ab Episcopo pro sua Diocesi, potest dici limitatè Approbatus, & tamen prima sententia n. 13. allata, probabiliter sustinet, posse hunc ab omnibus illimitatè eligi.

31. Video argumentum virgere; sed nihilominus non do; nam inconveniens quod sequitur, videtur, sententiam hanc non esse probabilem. Sicuti approbatus pro una femina, vel pro uno tempore, non potest praeferri Summum Pontificem id concedere, cum, contra praesumere possumus, concedere, approbatum absolute pro una Diocesi, pro alia eligibilem, quia ex una parte non desinitur, vel simile inconveniens, & ex alia approbatus pro una Diocesi, satis proprie dicitur absolute approbatus, quod dici non potest de approbato pro uno genere personarum, pro uno tantum Oppido, &c. &c. disparitas solvit illud quod Adversarii dicunt praecedenti.

32. Simile inconveniens evenit in eo, qui fuit approbatus per unum, vel alterum diem, ut dicitur Hebdomada sancta aliquando ab Episcopo fieri, qui enim is per totum Tegeratum Orbem, semel eligi nemo dicere audebit.

33. Doctores aliqui ex proxime citatis, cum continent limitatè approbatum, posse ab omnibus per Bullam eligi: sed id solum docent, quando limitatio appositae ob defectum scientiae. Si enim esset per ejusmodi defectum appositae, non posset alium ab eis eligi.

34. Verum, quæso vos, Doctissimi viri, cum Approbatio non sit solum testificatio scientiae, sed momenti prudentiae, sed decentiae, ut nuper vidimus, cur non defectus aequè non restringunt Approbationem?

Religiosi, an ex vi Bullae Cruciatæ, possint eligi?

35. An Religiosus Sacerdos possit à Fidelibus eligi in Confessarium vi Bullae, vel lubilæ?

Respondeo. Certum est, Sacerdotem Religiosum posse eligi à Fidelibus ex vi Bullae, vel lubilæ, vel Rescripti. Sed, debere esse approbatum ab Ordinario, nam iam dicto, certum item est, quia sic, etiam ipse Religiosus erit Confessarius legitimus. Illud quæritur postea, nomine Ordinarii, hic valeat intelligi ipsius Religiosi Praelatus, quando in aliquo lubilæ, vel Rescripto additur illud, ut sit Approbatus ab Ordinario, hoc est solum illud, ut sit Approbatus ab Ordinario. Verum id Tractatus de lubilæ solet resolvit: legimus Deleg. de poenit. d. 29. n. 143. Boss. de *Sub. sect. 2. c. 1. in selec. l. 5. q. 8. alique.*

36. Quid si quis Religiosus, inivis suis Superioribus, approbaretur ab Episcopo, essetne is pariter eligibilis? Respon. De hoc dixi paulo ante supra p. 4. n. 4.

An Religiosi possint sibi eligere Confessarium ex vi Bullae, vel lubilæ.

37. Profecto aliud est dicendum ex vi Bullae, aliud vi lubilæ. Ex vi Bullae tenemus cum De Lugo de poen. d. 20. sec. 9. citans Suar. Henrig. Regin. Dian. in *selec. l. 5. q. 7. n. 6.* Trull. de *Bull. Cruc. p. 8. §. 2. & 3.* (quicquid alii dicant) Trull. in *expos. Bull. l. 1. §. 7. c. 1. d. 9. locum. Sanch. p. 4. d. 4. c. 1. & 13. Valerius diff. 1. concl. 5. Juniper. de *expos. p. 2. d. 4. c. 1. & Diana late probans p. 11. tr. 6. Ref. 37. & 38.* hanc ram, & solidam opinionem negantem; id est, non possunt Religiosos, uti Bulla ad eligendum Confessarium approbatum tantummodo ab Ordinario, sed debere etiam adesse consensum sui Superioris, sive ut absolute casibus reservatis, quod est certius, sive à non reservatis quod est magis controversum. Et hoc quidem videtur ut absolvat à non reservatis concedit Quintan. de poen. ut absolvat à non reservatis concedit Quintan. de poen. singul. 18. citans Trull. Henrig. Lud. à Cruce, Lat. aliosque. Fusissime Mendo d. 24. in *Bull. Cr. fol. 19. v. 1. pend. d. 1. c. 10.* late item Galleg. in *Bull. Cr. fol. 19. v. 1. alii, sed negat merito Delog. l. c. n. 19. & Efcob. l. c. probans late sibi contr. nam in examine breviter cōcedit, alique**

Si plura cupias, adi citatos, latissime hac de re disputantes: nobis ad praxim semper collimantibus, solidam doctrinam significasse, satis superque est.

38. Novitios uti Bulla Cruciatæ posse, qui ipsi verè sunt saculares, & in odiosis non veniunt, nomine Religiosorum, firmat Castropalaus loc. cit. §. 2. num. 7. alios citans.

39. Illud mihi placet, quod docet Ioan. Sanch. de 45. num. 10. sine. Quamvis darentur, esse probabile, Regularem valide absolvi per Bullam Cruciatæ, tamen contrarium non esse Confessarium tenentem contrariam, hoc est nostram opinionem, excipere Confessionem talis Regularis, nam in hoc casu defectus, ob quem non censulatur Confessio, sive non impenditur Absolutio, tantum se tenet ex parte Ministri: Verum idem Sanchez advertit, concedens esse, ut ante auscultationem peccatorum moneat penitentem Confessarium, se non absolventem, in ipsius penitentis opinionem. Hac Io. Sanchez, quæ latius explicat De Lugo in responsor. lib. 1. d. 17.

40. Ex vi Iubilæi, vel rescripti, Iubilæo similis, dicendum est debere considerari formam Iubilæi, vel Rescripti. Certe in Iubilæis hætenus latè communiter omnia privilegia Religiosorum in contrariam revocata fuerunt, atque adeo poterunt sibi eligere quemcunque Confessarium, etiam sacularem approbatum ab Ordinario loci, ut scilicet nullus à libertate facendi sua peccata tempore universalis Indulgentiæ excluderetur. Si ergo deinceps edentur Iubilæa similia præcedentibus, par erit potestas concedenda. Adde tacitum consensum Superiorum, qui dum Iubilæum suis subditis proponunt, satis ostendunt, eam libertatem approbare.

Approbationis certitudo.

41. Confessarius debet esse moraliter certus de sua approbatione, (idem dic de Iurisdictione) sive ad absolvendum necessaria, sive ad absolvendum ab his, vel his casibus.

Amicus audivit, Episcopum me approbasse ad excipendas Confessiones, mihi quæ id retulit, possum ne valide Confessiones excipere, quasi certus de potestate?

42. Respondeo, non posse, & quidem cuidam hanc doctrinam non approbanti statim, atque ostendi: Th. Sanch. l. 3. mat. d. 36. n. 8. manus dedit. Is discrete docet, Confessario constare debere licentiam sibi datam audiendi Confessiones, vel immediate per Episcopum, seu Vicarium loquelam, vel per nuntium, ex Episcopi mandato, id testificantem: Sicut enim licentia audiendi Confessiones non intelligitur valide revocata ab Episcopo, nisi revocatio constet per nuntium ad id destinatum, vel per edictum, ita nec valide concessa, &c. Hac Sanchez.

43. Quid si dubius negativè sum de licentia data? Respondeo, non posse te illa uti, quia omnes constanter docemus in dubiis prævalere id quod est prius: at prius est, te carere licentia, & postea, illam possidere.

44. Quid si probabilitatem de illa habeamus? Respondeo, se tunc illa vti posse (quicquid negat Ioan. Sanch. d. 44. n. 13.) Ratio est ex superioribus eruenda, uti diximus, quando est probabile, tu gaudere Iurisdictione, Ecclesiasticam certe illam tibi conferre. Unde non est audientis idem Ioan. Sanch. dum dicit, in eo casu, quo Confessor probabili Iurisdictione utitur, debere ab ipso admoneri penitentem de ejusmodi probabilitate, ut si velit, quærit alium absolventem ex certitudine, non est, inquam, audiendus, quia probabilis Iurdictio affert certitudinem sui, non ex se, sed ex Ecclesia certo confirmante seu conferente illam.

45. Si opponas illud Axioma: In administratione Sacramentorum tenemur sequi partem tutiorem, dico, id intelligi in materia, & forma ipsorum, vel similium, Pars 111.

non in Iurisdictione, nam huius defectum Ecclesia supplet, quod non potest facere in materia, & forma Sacramentorum, ut fusc prosequitur Castrop. l. 1. tr. de Conc. d. 2. p. 5. n. 5.

Si Approbationem, ut etiam Iurisdictionem concesserit Episcopus, sed tu illam nescias, an valide illa vti possis, dicam infra, in tract. de casib. reser. c. 9. §. 1. d. n. 18.

Approbationis duratio.

46. Quandiu durat Approbatio? Sane de hoc egi superius, c. 4. §. 10. cum de Iurisdictionis duratione disputavi. Illud est proprium huius loci, an ex eo, quod hæc approbatio sit per Cellosi. de Hierar. l. 5. c. 24. §. 25. & aliquos, quos supra hoc c. 5. §. 1. num. 1. meminimus, sententia de aptitudine Sacerdotis, non vero privilegium, seu gratia, an inquam, sit irrevocabilis, perinde ac sententia in aliis materiis, quæ semel data, revocari non potest.

Respondeo, irrevocabilem esse dixerunt propter dictam rationem nonnulli.

47. Verum his assentiri non possum, quia hæc est quidem ad modum sententiæ, vel testificationis, sed cum sit liberè data ab Episcopo, illam ab ipso dependere, atque adeo esse revocabilem putandum est: quod si alia ratio non orgeret, certe praxis tam communis Episcoporum eam sapissime revocantium, sufficeret id probat. Quod si iniuste revocet? Respondeo, aliud dicendum, si revocet à Sacerdote Saculari, aliud si à Religioso, quod jam separatim do.

Iniusta revocatio Approbationis, quoad Sacerdotes Saculares.

48. Duæ sunt sententiæ. Ioan. Sanch. d. 48. n. 22. & Isambert. apud Dian. p. 11. tr. 4. ref. 15. dicentes esse communem, docent, revocationem Approbationis absolute ab Episcopo, ex nulla iusta causa factam, v. g. certo ex malevolentia, (nam in dubio præsumendum est Episcopum, se iuste gerere) docent, inquam, esse validam. Ratio est, ait, quia sicut Iurdictio, quæ à Superioribus confertur, est ad libitum revocabilis, ita, & Approbatio. Id certe probabile est. Verum De Lugo d. 21. d. pen. num. 64. probabilius esse docet, invalidam esse revocationem, quia revocatio ex nulla causa facta, cum sit iniusta, non potest tollere ius, quod Sacerdos in Approbatione iam habita, obtinet.

49. Neque tamen hinc sequitur, hunc Sacerdotem Sacularem iniustam revocationem Approbationis patientem, posse valide Confessiones excipere, quia dum Episcopus revocat Approbationem, simul revocat Iurisdictionem, quam potest, etiam sine causa, revocare, quia hæc Iurdictio, data ab ipso est huic Sacerdoti per Delegationem, quam revocare, vti libuerit, potest, ut clarius videbis n. 51. Scilicet ergo, ut ait Escob. l. 7. sec. 2. probl. 26. hic Sacerdos posset eligi in Confessarium per Bullam Cruciatæ, vel Iubilæum, nam tunc Iurdictio nem habet à Pontifice, Approbationem autem non amittit ex iniusta revocatione, quam nullam esse diximus.

Iniusta revocatio Approbationis, quoad Sacerdotes Regulares.

50. Si hic afferam Decretum Cardinalium, & Pii V. ac Urbani VIII. Constitutiones clare habebitur, quid in hac re sentiendum sit.

Declaratio quam referunt Barbo. de pot. Episc. all. 25. n. 40. Afc. Tamb. tom. 2. d. 6. q. 1. 2. de Iure Ab. aliq.

Illustissimi Cardinales statuunt Archiepiscopos, Episcopos, ac locorum Ordinarios, ad quos Confessarios approbandi ius spectat, Confessarios Regulares, aliis ab ipsis libere approbatos, ad audiendis Confessionibus, suspendere posthac minime licere, nisi ex nova causa, eaque ad Confessiones ipsas pertinente, aut ob non servatum Interdictum, ab ipsis Ordinariis positum.

51. Statutum in super, eosdem Archiepiscopos, Episcopos

ac locorum Ordinario Confessiones audiendi facultatem omnibus simul unius Conventus Regularibus Confessoribus, eadem Sacra Congregatione inconsulta, nullo pacto adimere posse, &c. Roma 20. Nov. 1615.

51. Vbi nota Primo illud, *minime licere* & hoc (nullo pacto posse) habere vim invalidandi revocationem contra hoc Decretum ab Episcopis intentam, & quidem de hac posteriore clausula minor est difficultas; invaliditatem enim satis ostendunt emphatica illa verba (nullo pacto posse) At de illa priorē minime licere, dico invaliditatem quidem non ostendere immediate, sed faciliatē, ut ita loquar, id est per necessariam consequentiam; si enim revocatio est illicita, iniqua contra ius quæsitum, ergo invalida erit, ut modo cum De Lugo num. 17. diximus, & ita de hoc particulari puncto docent Conin. Suar. Bossius, Homob. Faber, alique ap. Aver. q. 16. de poenit. sec. 6. A/c. Tambur. de iur. Ab. 1. 2. d. 6. q. 12. num. 7. & innumeri alii, quicquid sentiat in oppositum Iambert. apud Dianam, dicens, & illud non licere, & illud, nullo modo posse, non probare invaliditatem revocationis, quia Approbatio tota non pendet in fieri, & conservari, sicuti Iurisdicatio à libera voluntate Episcopi. Nam non est audiendus, quia non attendit ad ius quæsitum, & non consideravit Iurisdictionem, cum sit potestas iuris dicendi, quæ tota est in Delegante, etiam si illicitè tollatur à Delegato, verè tollitur, atque adeo valide; etiam si ablatio sit contra ius quæsitum, & illicita, ut si ego à te tollam equum, quem tibi donavi, iniquè ago, sed non propterea tu sine equo poteris equitare: quod certe invenire non est in Approbatione, quæ, utpote, sive sententia, sive testificatio semel absolutata data, semper remanet in approbato, nisi nova sententia, seu nova iusta Reprobatio accedat. Quare, quia, quando est iniqua Reprobatio, vim nullam habet, remanebit Approbatio in approbato.

53. Sermo autem semper est de Approbatione absolute data; nam si est ad tempus, nulla iniuria tibi fit, si finito tempore, ea ex se cesset. Quod si ex nulla causa revocetur ante tempus, tunc profecto invalide, propter eandem rationem iuris quæsitum pro illo tempore concessio, revocatur.

54. Quid si sit data ad beneplacitum? Respondeo. Barbosa, de iure Eccl. l. 1. c. 43. num. 208. & De Lugo de poen. d. 2. 1. sec. 13. num. 63. assentior, non fore tunc revocationem, sine ulla causa factam, invalidam, sed validam; & cum iusta causa licitam, quia si Approbatio data fuit cum totali dependentia à beneplacito, seu libera voluntate Episcopi, non fit contra meum ullum ius, si libere à me illa remouetur, propter identitatem rationis idem est, sive loquamur de Sacerdotibus Sæcularibus, sive Regularibus, ut idem De Lugo notat.

55. Leander, de poen. d. 1. 1. q. 80. citans Peyrin. Trul. Fag. aliosque ap. Dian. p. 1. 1. tr. 4. ref. 15. aliique docent fore invalidam, si sine iusta causa Approbatio ad beneplacitum data revocetur, sed illis propter nostram rationem assentiri nolo.

56. Nota Secundo illud ex causa ad Confessiones pertinente à Sacr. Congregatione, quam refert Ascan. Tamb. l. c. q. 12. n. 9. declarari, etiam esse eam, quæ habetur ex mala, & scandalosa vita Religiosi.

57. Nota Tercio illud, quod modo dictum est n. 48. hic non habere locum, quia Iurisdictionem Religiosi suam habent à Pontifice, mediantibus suis Regularibus Prælati, ut supra dictum est.

58. Hactenus de Declaratione Cardinalium, sequitur Constitutio, Apud Ant. Escob. 1. 1. sect. 2. probl. 29. Pii V. quæ pro Religiosis est huiusmodi.

Qui semel ab Episcopo in Civitate, & Diocesis suis, prævio examine, approbati fuerint, ab eodem Episcopo iterum non possunt examinari; ab Episcopo autem successore, pro maiori conscientia quiete, examinari de novo poterunt.

59. Nota Primo, hic locutionem esse de Approbatis absolute, vel etiam de Approbatis, quo ad tempus deter-

minatum, v. g. quoad annum, sed pro illo anni tempore non ergo ad liberum, & multo minus ob maiorem tiam.

61. Nota Tercio, ab Episcopo successore. Non ergo terunt Religiosi iam approbati ad examen vocari à pontificali Sede vacante, id quod aliqui recte iuxta ut Perin. ap. De Lugo de poen. d. 2. 1. 2. 61.

62. Denique Constitutio Urbani VIII. edita, quam refert Barb. l. 1. de iure v. n. c. 43. d. num. 2. 107. Tambur. de iure Abbat. per excensum, 2. d. 6. num. 1. q. 16. assert. Gregorii X V. declarationes; multa sunt confirmationem, declarationemque prædictæ Constitutionis Pii V. Primo, Regulares posse ab Episcopo successore examinari, & si minus idonei reperti fuerint, reprobari. Secundo, approbatos ad certum tempus non posse postea confessiones audire, sine nova Approbatione, prævio etiam novo, si libuerit, examine. Tercio, quos ipsemet Episcopus simpliciter, & absolute sine temporis prædefinitione ad Confessiones exco- das approbavit, ab eodem non posse reprobari nova causa. Quarto, Episcopum non teneri ipsos Regularibus aperire, subit necne causa reprobandi. Sedi Apostolicæ duxerat, ubi cum, sibi jubet. Hæc sunt clara. Ex quibus videtur cessare sententia castilli apud Dianam par. 1. 1. tr. 1. 8. ref. 11. dices Regularem approbatum, ne à successore quidem examinari posse, nisi causa cognita.

QUARTA CLAUSULA

§. V. Quæ gratis detur.

1. IN quibusdam Diocesisbus solet pro ejusdem Approbationibus expediendis aliqua pecunia colligi. Cum ergo id videatur contra hanc Tridentinam clausulam, inquitur Primo, an hoc sit licitum. Secundo, si Approbationes sint valide.

Respondeo. Quod sint valide, non ambigo, quia Tridentino non apponitur hæc clausula, ut in iustitia acta, quæ contra ipsam fiant. Quamvis ergo in Indulgentiarum concessionibus, ubi expresse ponitur, se nolle Indulgentiam concedere, si aliquid pro illius publicatione, vel presentatione detur, sit dubium, tunc valeat concessio, (de qua tamen re benequæ loquitur Quintan. in Append. tr. 2. ad l. 1. d. 1. q. 1. dub. 5. non verò sic Diana p. 5. tr. 1. 23. ref. 70. d. 1. d. 1. q. 1. Ver. Vnde.) nihilominus in casu nostro, quia non adest ejusmodi clausula irritans Approbationem, rectè concludimus irritam eam certo non fore data pecunia pro illa expedienda, abstrahendo à hanc, &c.

2. Quod verò pro Approbatione, de qua nunc disputatio, illicitè detur, & à M. Notario, illicitè acceptetur aliqua, quamvis modica pecunia, fore pro ratione laboris, sive sigilli, sive scripturæ, sive alio modo satis decernit Tridentinum, ibi (& approbationem gratis detur, obineat) addita de Iaratione Sacre Congregationis, cujus hæc sunt verba allata à Diana p. 1. 1. tr. 13. ref. 70. ex Barbosa.

3. Cancellario, id est Notario Episcopi nullo pacto etiam in vim taxæ antiquæ, pro Approbatione ad Confessiones audiendas, quam hoc Decretum gratis dari mandavit, quidquam exigere. Lege prædictum locum. Dian. ubi multa habes pertinentia ad ejusmodi stipendia, quæ solent dari pro Dispensationibus, pro licentis prædicandi, vel celebrandi pro Dimissionibus pro Indulgentiis, &c.